

Isten szeretete a téma...

Köszöntés: „Uram, szereteted az égig ér, hűséged a fellegekig. Igazságod olyan, mint a hatalmas hegyek, ítéleteid, mint a nagy mélység, embert és állatot megtartasz, Uram. Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek. Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot (Zsolt 36,6-9).” Ámen.

Gyülekező ének: 451. dicséret: „Száma nincsen, Uram, jótéteményidnek...”

Fennálló ének: 227. dicséret 2. verse: „Csudálkozván nézi elménk...”

Fő ének: 323. dicséret 1-4. versei: „Dicsőség a magas mennyeekben...”

Előfohász: „A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr (IKor 13,4-7).” Ámen.

Lekció: Hóseás próféta könyve 11. fejezet: *„Még gyermek volt Izráel, mikor megszerettem, Egyiptomból hívtam ki fiamat. Minél jobban hívtam őket, annál jobban távolodtak tőlem: a Baaloknak áldoztak, és a bálványoknak tömjéneztek. Pedig én tanítottam járni Efraimot, kézen fogtam őket, de ők nem ismerték fel, hogy én viselem gondjukat. Emberi kötelekkel vontam őket, a szeretet kötelékével. Úgy bántam velük, mint amikor valaki arcához emeli gyermekét: jóságosan enni adtam nekik. Vissza fog térni Egyiptomba, vagy AsszírIA lesz a királya, mert nem akarnak megtérni. Fegyver pusztít városaiban, véget vet a fecsegésnek, és megemészti őket terveik miatt. Népem megrögzötten elfordul tőlem. Hívják őt a Felségeshez, de senki sem mozdul. Hogyan adnálak oda, Efraim, hogyan szolgáltatnálak ki, Izráel? Hogyan adnálak oda, mint Admát, hogyan bánnék veled úgy, mint Cebójimmal? Megindult a szívem, egészen elfogott a szájalom. Nem izzó haragom szerint bánok vele, nem döntöm újból romlásba Efraimot, mert Isten vagyok én, nem ember. Szent vagyok köztetek, hogyan is törnék a vesztetekre? Az Urat fogják követni, mert orozslánként ordít majd, és ha ordít, remegve jönnek fiai nyugat felől. Remegve jönnek Egyiptomból, mint a madár, és az asszírok földjéről, mint a galamb. Letelepítem majd őket házaikba – így szól az Úr.”*

Előima: Köszönjük szerető Édesatyánk a Jézus Krisztusban, hogy nagyobb vagy mindenkinél. Köszönjük Istenünk, hogy Te mellettünk állsz, hiszen Te Isten vagy és nem ember. Belenőhetünk országodba, úgyhogy cselekszel értünk. Bátrak

lehetünk, úgyhogy oldalunkon Szabadító Úr áll. A Te gondolataid a mienkké válnak, ha Rád figyelünk, mert szent beszéd élet és lélek. Hálás a mi szívünk, hogy egyedül szereteted vezet bennünket, és hűséged előkészíti utunkat. Te mutatod meg nekünk, hű szíveknek Atyja, hogy mikor kell küzdeni és mikor kell megpihenni. Te vagy ma is a legmegbízhatóbb válasz minden kérdésünkre, bűneinkre, hűtlenségünkre. Bocsásd meg, hogy sokszor úgy viselkedünk, mintha nem a fiaid és a leányaid lennénk. Adj azért ma nekünk tisztánlátást, segíts, hogy megértsünk Téged és Igédet, hadd örvendezzen egész életünk szabadításodban. Te mindent megadsz nekünk bőséggel és örömmel. Könyörülő szíved nyilvánvaló tetteket hajt végre érdekünkben. Amikor Te elindulsz, senki sem tud feltartóztatni. Indulj hát el ma is irányunkba, a négy égtáj felől fújó Lélek vértezzon fel bennünket hűséged, jóságod drága gyümölcseivel, hogy újra és újra megbizonyosodjunk arról, hogy nem akárminek vagyunk a drága gyermekei. Segíts ma lelkünknek, hogy ne hiányzzon semmi, amit Te elkészítettél a Téged szeretőknek. Jézus Krisztus nevében, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 512. dicséret 5.verse: „Szólj, szólj, én Istenem!...”

Textus: Hóseás próféta könyve 11. rész 1-4. versei: *„Még gyermek volt Izráel, mikor megszerettem, Egyiptomból hívtam ki fiamat. Minél jobban hívtam őket, annál jobban távolodtak tőlem: a Baaloknak áldoztak, és a bálványoknak tömjéneztek. Pedig én tanítottam járni Efraimot, kézen fogtam őket, de ők nem ismerték fel, hogy én viselem gondjukat. Emberi kötelekkel vontam őket, a szeretet kötelékével. Úgy bántam velük, mint amikor valaki arcához emeli gyermekét...”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!
Hóseás próféta úgy festi le és ecseteli Isten szeretetét, mint az Ószövetségben senki más. Isten visszaemlékezik a prófétán keresztül. Az Úr gondoskodó hűsége nyilvánvaló, mivel Ő visszamegy a kezdetekig. Megemlékezik Egyiptomról, amikor kicsiny kezdetként az Úr oldalukon állt, és fiatalságként emlegeti ezeket az éveket. Izráel fiatal és tapasztalatlan. Gyermek és ifjú, de közben szolga is. Isten szeretete abban nyilvánult meg, hogy az Úr megengedte nekik levetni a szolgai formát és megszabadította őket Egyiptom igája alól. Amikor még Izráel kicsiny és piciny volt, Isten akkor emelte fel és fogadta gyermekévé, fiává. A szeretetkapcsolat kiépítése mindig Istennel kezdődik, nem az emberrel. Amikor gyermek volt Izráel, tehát abban az időben, amikor még semmit sem tudott tenni

ezért a kapcsolatért. Minden ajándék Isten részéről. Isten kiválasztotta és szerette. Ez a szeretet teljesen családias légkört teremt. Az Atya szeretetét jelenti, ez egyoldalú szeretet, felülről érkező hűség. Isten megszerette Izráelt, minden egyes tagját ennek a közösségnek. Ennek pedig nyilvánvaló jele a szabadítás, ugyanis Isten kihívta, kivezette népét Egyiptomból. Úgy szerette, hogy megszabadította. Úgy szerette, hogy magához vonta. Úgy szerette, hogy kiépítette az Atya-fiúi kapcsolatot. Milyen jó, ha az embernek van találkozása Istennel gyermekkorban. A gyermeki hit, ráhagyatkozás Istenre. Akkor semmit sem tudok tenni, mindent elfogadok, mindent kapok, mindent. A nagyráskai gyermektáborban tapasztaltam először, hogy milyen őszinték a gyermekimádságok. Amikor esténként a csoportommal egy szobában borultunk le Isten elé. Olyan jó volt tapasztalni az Úr egyoldalú szeretetét, amiért nem kell semmit sem tenni, csak elfogadni, élni vele és benne örökké tartó kapcsolatban. Még gyermek volt Izrael... Hol vannak gyermekeink? Hol voltak gyermekeink? Egy lelkipásztorhoz becsengetett egy egyedülálló édesanya, aki keresztelni szeretne volna cseperedő gyermekét. A lelkipásztorral mindent megbeszélte, majd amikor a lelkész megkérdezte, hogy hány éves a gyermek, akkor az anya annyit mondott, ma tölti be a 4 életévét. A hitbenjáró lelkész felugrott és annyit mondott: „Drága asszonyom, siessünk együtt, mert már négy évet elmulasztottunk, hogy ez a gyermek Jézusé legyen!” Még gyermek volt... Még gyermek, hányan ezt is olyan könnyen és legyintve elintézik. Még gyermek... Szép és dicséretes, amikor gyermekként ott van mindenki az Úr előtt. Papa, mama, gyerekek, és mégis gyermeki hittel áll meg e szeretetkapcsolatban az édesapa, az édesanya és a gyermek. Az Atya és én: „Gyermeked lettem, Istenem, én.” Mennyien mondhatjuk el, nemzedékről nemzedékre, hogy Isten gyermekkorban építette ki azt a kapcsolatot velünk, ami egy életre meghatározza életünket? Adjunk hálát Istennek, ha az Izraeli példa a mi életünkben is jelen volt, és az Úr keresett, megszabadított és szeretetével támogatott. De, itt a bökkenő. Drámai fordulat van

ebben a szeretetkapcsolatban. A serdülővé vált Izráel egyszerre csak rugódozni és gáncsoskodni kezd. Nem kell az Úr. A menny lelkesedése még mindig ugyanaz, de a földön, Izráel elutasító magatartást tanúsít. A szeretett fiú, Izráel, Isten földjén azt mondja az Úrnak, nem kell nekem ez a kapcsolat. Az Úr azonban folyamatosan hívja népét. Meghívja, behívja, felhívja, keresi és szereti továbbra is. De minél nagyobb az Atya vonzalma, hívása, szeretete, mintha annál nagyobb lenne Izráel elvető hozzáállása. Minél jobban ragaszkodik az Úr, annál jobban húzódozik Izráel. Drámai fordulat áll be e szeretetkapcsolatban: Minél inkább, annál jobban. Izráel mást szeret és másképpen szeret. Ő áldoz, de idegen isteneknek. A legmagasabb tisztelet az életében, a hálaáldozat és a bűnért való áldozat nem a szabadító Istennek jár ki az életében, hanem a mozdulatlan bálványoknak. Izráel válasza Isten irgalmas szeretetére a bálványimádás. Ezzel elfordul a szerető Istentől. De az Atya tovább emlékezteti önmagát a szeretet jegyeire. Úgy vigasztalódik az Úr, mint az út szélén álló Atya, ahol a fiú kikérte a vagyontól eső részét. (ld. Lk 15, 11-32) Az egyik atya várja haza tékozló gyermekét, még a távolból is őt lesi, ez az Atya, a mennyei Atya, pedig tovább emlékezteti önmagát és hallgatóságát a szeretet jegyeire, a járás, az étkezés, a betegségtől való védelem és őrzés, az atya feladatai voltak. Gyönyörű képei a gondoskodásnak. Isten igenis konkretizálja, hogy mennyiben egyoldalú ez a kapcsolat. Ő mindent egy lapra tett fel. Ő mindent egy gyermekbe investált. Ő mindent befektetett a nevelésbe, a táplálkozásba, a gyógyításba, a teljes kártalanításba, megvédte az eleséstől, egészségét Ő garantálta és...? Feketén fehéren ott van, hogy Isten szeretete nyilvánvaló Izráel irányába. Olyan közel volt Izráelhez az Úr, mint ahogyan az apa biztosítja a gyermek minden szükségletét. Sőt, az Úr még arra is képes volt, hogy szolga legyen és a szeretetkötelékével vonja gyermekét. Vonta, húzta, mint egy állatot, hogy biztosítsa az emberség, a tisztesség és becsület minden áldását. Ő még a hám bevonására is kész volt, az igavonó állatot a magáévá tegye. Ez a hám nem volt szoros, Isten nem úgy bánt

szamarával, mint Bálám, aki ütötte, verte, mert nem arra ment és nem úgy ment, ahogyan kellett. Emberséges volt a menny Istene. Szeretkötélket épített. Ő mindent megtett. Ennek ellenére Izráel mindennek ellene mondott. Az Úr tekintettel volt népére, de Ő még sem értékelte az Úr szeretetét. Ellenkezőleg. Megvetette és elvetette Isten hűséges szeretetét. Arcát simította mégis arcátlan viselkedést tanúsított, aranyborjút készített és ezt mondta: *„Ez a te istened, Izráel, aki fölhozott téged Egyiptomból (II Móz 32,8).”* Enni adott neki a zsoltáros bizonyágtételével: *„Legyen bőven gabona az országban, a hegyek tetején hullámzó kalászkok legyenek olyanok, mint a Libánon; virágozzanak a városok, mint földön a fű (Zsolt 72,16)!”* Izráel válasza zúgolódás és az egyiptomi húsos fazekak követelése. Izráel magatartását mi is elítéljük, de mi van velünk? Ugyan ilyen becsvágyó a lelki Izráel is. Miért? Azért, mert már a gyermek Jézusnak is Egyiptomba kellett mennie, hogy beteljesedjen az Úr szava: *„Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el a fiamat.” (Mt 2,15)* Krisztus engedelmes gyermek, hogy rakoncátlan gyermekeket, az szerető Atya kezéből kiesetteket megmentse. Amíg Izráel tapasztalta a szabadítást, addig Jézusnak éppen ellenkezőleg Egyiptom az osztályrésze. Azért kell Egyiptomba mennie, hogy ott kezdje meg szolgálatát, mert a testi Izráel éppen ott felmondta a szolgálatot. Onnan angyali üzenettel van kihívva az ígéret földjére. Isten szeretetteljes akaratára egyedül Krisztus és a hozzá legközelebbállók felelnek. Egyiptom, a gyermeki terhek viselése, milyen fájó, de Jézus mindent helyre rak, pedig jó ha a gyermekkorában is igát hordoz, a bölcs Salamon szerint. Krisztusban minden a helyére kerül. A folyamatos szeretet elutasítása, életem minden bálványozása, az igaz Izráel maga Krisztus, Akiben beteljesedik a próféta szava. Jézus mint újszülött, mint csecsemő, többre képes, mint a megszabadított fiú, gyermek. Jézus magára veszi a testében Izráel minden bűnét, és megoldja a közönnyt, a felületességet, a becsvágyat. Megtörténik az Isten szerinti kivonulás Egyiptomból engedelmes Fia, az Úr Jézus Krisztus által.

Megtörténik az új exodus a Golgotán, mert Isten úgy szerette a világot és benne Izráelt is. Az engedelmes gyermek megszabadítja a rakoncátlan gyermekeket minden bűnükből. Fia engedelmissége a legnagyobb példa ma is számunkra és Izráel számára is. Ámen.

Utóíma: „Mert nem a magunk igaz tetteiben, hanem a te nagy irgalmadban bízva visszük eléd könyörgéseinket. Uram, hallgass meg! Uram, bocsáss meg! Uram, figyelj ránk, és cselekedj, ne késlekedj! – önmagadért, Istenem, hiszen rólad neveztek el városodat és népedet (Dán 9,18-19)!”

„Uram, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezedben sorsomat. Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem. Áldom az Urat, ... (Zsolt 16,5-7a)!”

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott (Róm 8,28).”

„Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, Uram (Zsolt 89,16)!”

„Mária pedig ezt mondta: Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben,... (Lk 1,46-47).”

„Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged (JerSir 3,22-23)!”

„Hadd tudja meg a föld minden népe, hogy az Úr az Isten, nincs más. Legyen a szívetek teljesen az Úré, a mi Istenünké,... (IKir 8,60-61a).”

„De hála legyen Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt (IIKor 2,14).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok (Mt 10,8c)!”

Áldás: „Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért (Ijn 4,9-10).” Ámen.

Záró ének: 130. zsoltár: 3-4. versei: „Énnékem reménységem...”